

1 DECEMBER 1929

No. 23

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Opdat de God van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid u geve den Geest der wijsheid en der openbaring, in zijne kennis.”

Efezerbrief 1 : 17.

WAARHEID: ONZE GRONDSLAG EN ONS STREVEN. *)

Door President John A. Widtsoe.

Ik heb, mijne broederen en zusteren, zeer veel genoten van de toespraken en de muziek dezer conferentie. Mijn ziel is gevoed. Het is mij altijd een blijdschap te weten, dat ik behoor aan een organisatie die met gezag spreekt en ik verheug mij in het feit, dat zij die aan het hoofd staan van deze groote Kerk, gebruik maken van het recht van dit gezag. Mag ik aan hetgeen door president Grant gezegd is toevoegen, dat wanneer wij het lied „Wij danken U, Heer, voor profeten” zingen, wij dan denken aan Joseph Smith, den profeet der herstelling, en ook aan den profeet die leeft, dien wij ondersteunen en schragen, en die ons, met de inspiratie Gods, in dezen tijd leidt.

De meest indrukwekkende gedachte die tot mij komt, als ik over deze groote vergadering van Laterdaagsche Heiligen zie en denk aan alles wat zij vertegenwoordigen op maatschappelijk en economisch gebied en in een rijk geestelijk leven, is, dat dit alles is voortgekomen uit een zeer klein begin. Een knaap, die naar waarheid zocht, riep in de duisternis om licht. Uit dat eenvoudige, kleine begin is dit machtige werk voortgekomen. Dikwijls lees ik het verhaal van den profeet Joseph Smith van zijn eerste visioen en vaak word ik verkwikt en versterkt, geïnspireerd en opgewekt door dat eenvoudig verhaal. Joseph Smith, nog geen vijftien jaar oud, te midden van tegenstrijdige godsdienstige meeningen, zocht naar waarheid. Aan God, de bron der waarheid, maakte hij zijn verlan-

*) Rede op 4 Oct. 1926 in den Tabernakel te Salt Lake City gehouden.

gen bekend en de Vader, in Zijn barmhartigheid, gaf den knaap hetgeen hij vroeg.

Het schijnt mij toe, dat aan deze Kerk nooit grooter les gegeven werd, een les waaraan de Kerk, al het volk en ieder persoonlijk moet blijven denken. Men kan niet leven bij onwaarheid of met bijna-de-waarheid. Geestelijke tevredenheid wordt alleen verkregen wanneer iemand de volle waarheid heeft, of de waarheid zóó volkomen als die voor hem verkrijgbaar is. Door zulk een persoonlijk verlangen en zoeken naar waarheid is dit groote lichaam van menschen voortgekomen, mannen en vrouwen die voor zichzelf weten — zij zijn tot God gegaan in hun zoeken — dat dit de waarheid is. In deze Kerk en dit Koninkrijk steunen wij op persoonlijke waarheidsgetuigenissen. Wij zijn niet afhankelijk van den profeet, hoe groot hij ook is, die de Kerk in dezen tijd leidt, of van enig ander persoon, maar wij, die een getuigenis van den Geest hebben, weten voor onszelf dat dit de waarheid is. Door zoodanige opleiding, zulk verlangen en hooge kennis is een volk ontstaan als nog nimmer op de aarde is gekend geweest: een koninkrijk van priesters en priesteressen waarvan door de profeten van weleer is gedroomd en geschreven.

In een van de groote openbaringen aan den profeet Joseph Smith gegeven, thans bekend als afdeeling 93, is een prachtige bespreking over waarheid. In die afdeeling staat een begrijpelijke verklaring van waarheid: „Waarheid is kennis van dingen zooals zij zijn, en zooals zij waren, en zooals zij zullen worden.”

Het is een gelukkige bewering, en mag ik zeggen een fiere bewering van de Laterdaagsche Heiligen, dat zij alle waarheid aannemen, onverschillig van waar afkomstig of van welken aard, hetzij wetenschappelijk, wijsgeerig of godsdienstig. Als iets waarheid is, dan nemen wij het aan en weten dat er een plaats voor is in het groote plan der waarheid, bekend als het Evangelie van Jezus Christus. Wij, Laterdaagsche Heiligen, verwelkomen den grooten vooruitgang dezer laatste dagen. De merkwaardige overwinningen in zuivere en toegepaste wetenschap: de telegraaf, de telefoon, de radio, het vliegtuig, alle wonderen van dezen tijd, wij nemen ze gaarne aan en staan er niet vijandig tegenover. Wanneer de scheidkundige een element ontdekt, dat nog niet bekend was, verwelkomen wij Heiligen der Laatste Dagen die nieuwe kennis, want wij beseffen dat door den mensch weer een stap voorwaarts is gedaan in het overwinnen van de natuur en van het heelal, door de inspiratie van onzen hemelschen Vader. Wanneer de sterrenkundige ons zegt, dat er een nieuwe ster ontdekt is in de hooge hemelen, zijn wij verheugd omdat er meer waarheid tot ons is gekomen en daarom meer macht. Wij steunen hen die in het laboratorium of in het veld, als ernstige en eerlijke zoekers naar waarheid, trachten de geheimen van dit groote heelal te ontraadselen. Als een Kerk steunen wij zulke pogingen en steunen hen die werkzaam zijn in het zoeken naar waarheid, onverschillig wat de waarheid ook is.

Alhoewel de Heiligen der Laatste Dagen verstaan dat alle waarheid van God komt en wenschelijk is, en mettertijd ook ons deel zal zijn, weten wij tevens dat alle waarheid niet van gelijke waarde is voor de menschheid. Er is kennis die voornamelijk voor fysieke hulp is. Daardoor ontstaan huizen en wegen en automobielen en wordt het lichaam gevoed, waardoor het voor ons gemakkelijker wordt gemaakt, op deze aarde te leven. Een andere soort kennis voedt het verstand. Letterkunde, kunst en vele andere vertakkingen der wetenschap dragen voornamelijk bij tot het ontwikkelen van het menschelijk verstand. Hoewel wij al deze dingen aannemen, dankbaar voor fysieke gemakken, verheugd de gelegenheid te hebben voor verstandelijke ontwikkeling, begrijpen de Heiligen der Laatste Dagen toch, dat de waarheid welke van de meeste waarde is voor de menschheid, die is welke de menschelijke handelingen bestuurt en vormt, die ons verklaart onze verwantschap aan God, onzen Maker, en aan onzen medemensch; die ons voorlegt het groote plan van zaligheid en verklaart, waarom ik hier ben, vanwaar ik gekomen ben, waarheen ik ga en wat ik moet doen om in overeenstemming te zijn met de groote wetten des levens. Die kennis vormt de grootere waarheid. De menschen verstaan dikwijls niet de betrekkelijke waarde van waarheid en zetten waarom dingen die alleen dienstig zijn voor de natuurlijke wereld, op verheven gestoelten en plaatsen laag de waarheid die betrekking heeft op de eeuwige reis van den mensch en zijn eeuwige verwantschap aan het grootste Wezen in het heelal. Het is niet verstandig of redelijk dat iemand van ons zegge, onverschillig wat zijn gevoelens ook zijn, dat mannen als Abraham, Izaäk en Jakob, of Mozes, Elia en Johannes de Dooper en alle andere voorname personen, die weinig afwisten van de groote ontdekkingen der laatste honderd jaren, niet zoo groot waren in de oogen van God en van de menschen als wij zijn. Zij waren in het bezit van de hoogere en meer-waarde-hebbende kennis en zij waren tevens zoekers naar de minder voorname waarheid; en in onzen tijd, als zij hier waren, zouden zij zijn wat wij nu zijn: minnaars van alle waarheid, maar met een duidelijk begrip, dat sommige waarheden dienstig zijn aan de grootste en andere aan de mindere behoeften van den mensch.

Niet alleen maken de Heiligen der Laatste Dagen met beleid onderscheid tusschen de grootere en minder belangrijke waarheden, maar zij erkennen tevens, dat niet alle waarheid dezelfde waarde heeft. Wij kunnen niet aannemen, dat alle waarheid van dezelfde zekerheid is. Ik weet dat er volkomen kennis is, volkomen zeker, en ook kennis die s c h i j n t waar te zijn. De mensch die door een microscoop in het oneindig-kleine ziet, wordt in zijn onderzoek naar kennis beperkt bij de kracht van dat instrument. Hij kan niet verder gaan. De mensch die door middel van een telescoop den sterrenhemel beziet, moet gissen met betrekking tot de dingen die buiten het bereik van dat instrument zijn en de mensch die een

theorie vormt uit waargenomen feiten, maakt alleen een ladder, een stelling, waarmede hij die grootere waarheid hoopt te bereiken waarnaar hij zoekt. Daarom zijn Laterdaagsche Heiligen voorzichtig genoeg, de waarde der waarheden te onderzoeken die hun aangeboden worden. Wij maken de bevredigende bewering, dat de waarheid van de grootste waarde, van de grootste zekerheid, de waarheid is die voortkomt uit den mond van God door openbaring aan Zijne kinderen in deze en in iedere eeuw van de geschiedenis der wereld. Is de microscoop een groot instrument voor het verkrijgen van kennis? Is de telescoop een groot instrument voor het bekomen van kennis? Als zij dat zijn, dan kan de mensch, met zijn onsterfelijken geest, in aanraking komen met de ongeziene krachten van het leven, leeren van den Geest van den Almachtige, den grootsten kennisopenbaarder. Door den geest van den mensch kan God met grooter macht en met grooter overtuiging spreken dan door middel van eenig door den mensch gemaakt instrument. In deze Kerk staan wij standvastig, voor de geheele wereld, op de leerstelling dat hetgeen door God onmiddellijk is geopenbaard aan Zijne kinderen, van de grootste waarde is. Op geopenbaarde waarheid zal met het voortrollen der jaren het geheele gebouw der waarheid opgetrokken worden.

Het is mij een blijdschap te weten, dat ik op die manier de wijsbegeerte van mijn leven bouwen kan; dat ik op die manier kan aannemen het Evangelie van Jezus Christus, het bestaan van een Almachtig God, en mijn verwantschap aan Hem. En dat ik ook kan aannemen Zijne woorden op verschillende tijden in de geschiedenis der menschheid aan Zijne profeten gegeven; en dat ik beginnende met zulke kennis, stap voor stap en feit voor feit, alle kennis en alle waarheid kan aannemen door welk kanaal zij ook kome hier op aarde en in het hiernamaals.

Ik geef aan alle Heiligen der Laatste Dagen den raad, afdeeling 93 van het boek Leer en Verbonden te lezen, waarin de waarheid, ons eeuwig zoeken naar de waarheid, de beteekenis en de fundamenteele natuur van de waarheden des hemels mooi verklaard worden.

Ik ben dankbaar voor het Evangelie van Jezus Christus. Ik dank God voor het bezit daarvan. Ik bid God, met ons te zijn en ons zoo te zegenen, dat wij voortdurend waarheid kunnen aannemen, haar dan een gedeelte van ons leven mogen maken, daarin dagelijks te groeien, en toch in ons zoeken duidelijk en redelijk de grenzen te verstaan die ons gesteld zijn, zoodat wij niet weggevoerd worden door hen die de volle waarheid niet verstaan, en, een verkeerd begin gemaakt hebbende, ons een verkeerden uitloop kunnen bezorgen.

God zegene ons en zij voortdurend met ons, dat bid in den naam van den Heer Jezus Christus. Amen.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 7.

(Slot).

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس).

Maria en Jozef.

Het bezoek duurde ongeveer drie maanden, waarna Maria weder naar Nazareth terugkeerde. Zij stond nu voor de waarlijk moeilijke zijde van haar toestand. Bij haar nicht had men haar begrepen; haar toestand had het getuigenis van Zacharias en Elisabeth gesterkt; maar hoe zou in haar eigen huis de tijding ontvangen worden? En vooral, hoe zou haar aanstaande echtgenoot haar beschouwen? ¹⁾ Ondertrouw, of een verloving, was destijds in sommige opzichten even bindend als de huwelijksgelofte, en kon alleen ongedaan gemaakt worden door een vormelijk proces, dat veel gelek op echtscheiding. Toch was een ondertrouw slechts een verbintenis om te huwen, en geen huwelijk. Toen Jozef zijn beloofde bruid begroette na een afwezigheid van drie maanden, was hij zeer ontsteld over de op haar aanstaande moederschap wijzende teekenen. Nu voorzag de Joodsche wet in het nietig verklaren van een verloving op één van twee wijzen — door behandeling en vonnis in het openbaar, of door particuliere overeenkomst, neergelegd in een document, dat geteekend was in het bijzijn van getuigen. Jozef was een rechtvaardig man, een streng waarnemer van de wet, maar niet een gevoelloos man die tot uitersten zou overgaan; bovendien had hij Maria lief, en wilde hij haar alle onnoodige vernedering besparen, wat ook zijn eigen smart en lijden wezen mocht. Ter wille van Maria wenschte hij geen openbaarheid, en besloot derhalve om het engagement te vernietigen met zooveel beslotenheid als de wet maar toeliet. Hij was bekommerd en peinsde wat in dit geval wel zijn plicht zou zijn, toen, „ziet, de engel des Heeren verscheen hem in den droom, zeggende: Jozef, gij, zone Davids! wees niet bevreesd, Maria, uwe vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest. En zij zal een zoon baren, en gij zult Zijnen naam heeten *J e z u s*; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden.” ²⁾

Groot was Jozef's verlichting, en groot zijn vreugde toen hij besefte dat de lang-voorspelde komst van den Messias op handen was; de woorden der profeten zouden in vervulling gaan; een maagd, en wel zij, die hem het liefste was op de wereld, was bevrucht, en zou te bestemder tijd dien gezegenden Zoon, Immanuël, baren, welke naam in de vertaling beteekent: „God met ons”. ³⁾ De groet van den engel had beteekenis: „Jozef, gij, zone Davids”,

1) Aanteekening 1, aan het eind dezer les.

2) Matth. 1 : 20, 21; lees 18-25.

3) Matth. 1 : 22-24; verg. Jes. 7 : 14; zie ook 9 : 6.

was de wijze waarop hij dezen aansprak; en het gebruiken van den koninklijken titel moet Jozef gezegd hebben dat, hoewel hij van vorstelijken bloede was, een huwelijk met Maria geen schaduw zou werpen op zijn stand. Jozef wachtte niet: om Maria alle mogelijke bescherming te verzekeren en zijn volle rechten als haar wettige behoeder te kunnen doen gelden, verhaastte hij de bekrachtiging van het huwelijk, en „deed, gelijk de engel des Heeren hem bevolen had, en heeft zijne vrouw tot zich genomen; en bekende haar niet, totdat zij dezen haren eerstgeborenen Zoon gebaar had; en heette Zijnen naam J e z u s.”¹⁾

De nationale hoop op een Messias, gebaseerd op belofte en profetie, was in het brein der Joden tot verwarring geworden door den invloed van het Rabbinisme met zijn vele vaagheden, en zijn „eigene uitlegging”²⁾ die men als gezaghebbend deed voorkomen door het kunstmatig opgehouden zedelijk overwicht van de wetsverklaarders. Maar toch hadden zelfs de rabbi's eenige omstandigheden, als zijnde noodzakelijk, beklemtoond, en aan deze noodzakelijke omstandigheden zou men de aanspraken toetsen van elken Jood die mocht verklaren dat hij de lang-verwachte Messias was. Het was buiten kijf dat de Messias geboren moest worden in den stam Juda en door het geslacht Davids, en, van David afstammend, moest hij noodzakelijkerwijze uit de linie van Abraham wezen, in wiens nageslacht, volgens het verbond, alle volken der aarde zouden gezegend worden.³⁾

Twee geslachtsrekenkundige verslagen, die er aanspraak op maken de stamlinie van Jezus uit te wijzen, vindt men in het Nieuwe Testament; de eene in het eerste hoofdstuk van Mattheüs, de andere in het derde hoofdstuk van Lukas. Deze verslagen vertoonen eenige schijnbare tegenstrijdigheden, doch deze zijn in voldoende mate tot overeenstemming gebracht door de navorschingen van specialisten in de Joodsche geslachtsrekenkunde. Hier wordt niet gestreefd naar een in bijzonderheden uitgewerkte ontleding van deze zaak; maar men moet er wel aan denken dat onderzoekers eenstemmig van oordeel zijn dat Mattheüs' verslag er een is van de koninklijke stamlinie, de orde van opvolging weergevend onder de wettige erfgenamen van Davids troon, terwijl het verslag dat Lukas geeft, een persoonlijke stamboom is, de afkomst van David uitwijzend zonder zich te houden aan de lijn der wettige erfopvolging bij den troon, door hetzij eerstgeboorterecht of nauwe bloedverwantschap.⁴⁾ Lukas' verslag wordt evenwel door velen beschouwd als de stamboom van Maria, terwijl dat van Mattheüs wordt gehouden voor die van Jozef. Het voornaamste feit dat men niet uit het oog moet verliezen is dat het Kind, door Gabriël beloofd aan Maria, de maagdelijke bruid van Jozef, geboren zou wor-

1) Matth. 1 : 24, 25.

2) 2 Petrus 1 : 20.

3) Gen. 12 : 3; 18 : 18; 22 : 18; 26 : 4; verg. Hand. 3 : 25; Gal. 3 : 8.

4) Aanteekening 2, aan het eind dezer les.

den in de koninklijke linie. Een persoonlijke stamboom van Jozef zou in hoofdzaak ook die van Maria zijn, want zij waren nicht en neef. Jozef wordt door Mattheüs de zoon van Jakob genoemd, en door Lukas de zoon van Heli; doch Jakob en Heli waren broeders, en het blijkt dat een van de twee de vader van Jozef was, en de andere de vader van Maria, en derhalve de schoonvader van Jozef. Dat Maria van David afstamde blijkt duidelijk uit vele schriftuurplaatsen; want aangezien Jezus uit Maria moest geboren worden, doch niet verwekt was door Jozef (die bekend stond als de vader en volgens de wet der Joden de wettige vader was), ontving Jezus' lichaam het bloed van David's nageslacht door Maria alléén. Onze Heere, hoewel herhaaldelijk aangesproken als Zoon Davids, wees dien titel nimmer af, doch aanvaardde deze als Hem van rechtswege toekomend. 1) In het getuigenis der apostelen wordt Christus' vorstelijk erfgenaamschap, ontstaan door aardse afstamming, positief beweerd, getuige de verklaring van Paulus, den geleerden Farizeër: „Van Zijnen Zoon, Die geworden is uit het zaad van David, naar het vleesch”; en verder: „Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt, Welke is uit den zade Davids.” 2)

In alle vervolging die Zijn onverzoenlijke haters aanstookten, in alle valsche beschuldigingen die tegen Hem werden ingebracht, in de aanklachten wegens heiligschennis en godslastering die men grondde op Zijn erkenning dat het Messiasschap hem toebehoorde, wordt nimmer melding gemaakt van ook maar een toespeling dat Hij de Christus niet kon zijn doordat Hij onverkieslijk ware vanwege Zijn afkomst. De Joden droegen nauwgezet zorg voor hun geslachtsrekening, vóór, gedurende en na den tijd van Christus. Feitelijk was hun nationale historie grootendeels een genealogisch verslag en wanneer er eenige mogelijkheid ware geweest om den Christus te verloochenen vanwege een onbewezen afkomst, zou dit ten volle benut zijn door den onverzettelijken Farizeër, den schoolschen schriftgeleerde, den hooghartigen rabbijn en den aristocratischen Sadduceër.

Ten tijde van des Zaligmakers geboorte werd Israëel geregeerd door vreemde vorsten. De rechten van het Davidische koningshuis werden niet erkend, en de heerscher over de Joden was door Rome aangewezen. Ware Juda een vrije, onafhankelijke natie geweest, geregeerd door haar rechtmatigen souverain, dan zou Jozef de timmerman haar gekroonde koning zijn geweest; en zijn wettige opvolger zou geweest zijn: Jezus van Nazareth, de Koning der Joden.

Gabriël's aankondiging aan Maria was die van een Zoon Davids, op wiens komst de hope van Israëel als op hechten grondslag ge-

1) Voor voorbeelden zie Matth. 9 : 27; 15 : 22; 21 : 9; 20 : 30, 31, en vergelijk daarmee Lukas 18 : 38, 39.

2) Rom. 1 : 3; 2 Tim. 2 : 8; zie ook Hand. 2 : 30; 13 : 23; verg. Psalm 132 : 11; zie ook Lukas 1 : 32.

bouwd was. Degeen, die zoo aangekondigd werd, was Immanuël, zelfs God die in het vleesch met Zijn volk wonen zou ¹⁾, de Verlosser der wereld, Jezus de Christus.

Aanteekening 1. De Joodsche verloving. — De gelofte van den ondertrouw, of verloving, is altijd als heilig en bindend beschouwd in de Joodsche wet. In zekeren zin was zij even bindend als een huwelijksplechtigheid, hoewel zij geen der speciale huwelijksrechten met zich meebracht. De volgende korte verklaringen zijn overgenomen uit Geikie's *Leven en Woorden van Christus*, deel 1, blz. 99: „Onder de Joden van Maria's tijd had zij zelfs meer van een eigenlijke verbintenis weg (dan later het geval was). De verloving werd formeel tot stand gebracht met feestelijkheden in het huis van de bruid, onder een tent of kleine troonhemel, die voor dat doel was opgesteld. Men noemde zulks het ‚heilig maken‘, aangezien de bruid van dat tijdstip af in den meest strikten zin aan haar echtgenoot was toegewezen. Om dit wettelijk geldend te maken, gaf de bruidegom aan zijn verloofde een geldstuk, of iets dat de waarde daarvan bezat, ten aanschouwe van getuigen, met de woorden: ‚Zie, gij zijt met mij verloofd‘, of door een vormelijk geschrift, waarin dergelijke woorden en de naam van het meisje werden genoemd, en dit werd op dezelfde wijze voor de oogen van getuigen aan haar overhandigd.”

Voor aanteekening 2 zie blz. 382.

BLIJVENDE DINGEN.

Naar het Amerikaansch van Ted Olson.

Waarheid en eer en mensch-zijn,
 Dié houden door alles heen stand,
 Op hoe luiden toon de smaad en hoon
 Ook klinken door 't gansche land.
 De spotter krijgt soms een uur zijn wensch,
 En een leugen leeft wel eens een poos,
 Maar waarheid en eer en waarde als mensch,
 Dié dingen, ze leven altoos.

Arbeid en dienst en courage,
 Oud en toch nieuw, immermeer,
 Ze staan als de rots, die het golvengeklots
 Weerstaat bij 't onstuimigste weer.
 Een gril, een dwaze inval of kuur
 Schreeuwt somtijds en krijt en gilt,
 Maar de levende waarheid staat vast als een muur,
 Als lang reeds die stem is gestild.

Arbeid en deugd en liefde —
 Hun zon kent geen ondergang;
 Hoe soms ook men klapt en d' aardigheid tapt:
 „Och, dat weten we al zoo lang!”
 Maar een leugen, hoe z' ook vermomd zich houdt,
 Blijft de leugen, die z' is alree,
 En een waarheid, miljoenen jaren oud,
 Gaat nog een miljoen wel mee!

K.

1) Mattheüs 1 : 23.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Redactie: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: WARREN H. PERRY

NOG EENS: NAAR ZION OF NIET?

Het was te begrijpen, dat ons artikeltje: Naar Zion of niet? — in de vorige Ster — verschillende vragen zou uitlokken. Het voornameste probleem schijnt dit te wezen: als echtelingen nu niet naar Zion kunnen optrekken, hoe kunnen zij dan ooit voor God vereenigd, dat is: in den Tempel in den echt verbonden worden?

De huisgenooten des geloofs krijgen soms verbijsterende geloofsbeproevingen. Denken wij aan Abraham, den vader der geloovigen, „Gij zult de vader van een volkenmenigte worden”, (Gen. 17 : 4) had God gezegd. En een tijd later zegt diezelfde Mond: „Neem nu uwen zoon, uwen eenige, dien ge liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer!” (Gen. 22 : 2).

En Abraham zegt: „Zie, hier ben ik!” Geen aarzelen, geen tegenpartelen, geen vragen: Hoe kan dat? hoe kan ik de vader van een volksmenigte worden als mijn éénige geslacht wordt? En Abraham bouwt een altaar, en hij schikt het hout, en bindt zijn zoon en legt hem op het altaar boven op het hout. En de geloovige man strekt zijn hand uit, en neemt het mes..... Toen Izak gesproken had: „Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?” had Abraham geantwoord: „God zal zichzelf een lam ten brandoffer voorzien”. God zal voorzien!

Er komen tijden in ons aller leven, waarop wij ons slechts aan onze opdracht kunnen houden. In 1 Koningen 13 wordt een trefend voorbeeld genoemd. Jerobeam, de koning, zocht — met politieke oogmerken, naar het schijnt — een eigengemaakten godsdienst in te voeren. Hij maakte twee gouden afgodsbeelden; het eene zette hij te Beth-El, het andere te Dan. Hij stelde ook nieuwe priesters aan, en op den dag van het feest ging hijzelf offeren.

Plots — onaangekondigd — verschijnt er een onbekende profeet, die zijn stem verheft tegen den valschen eeredienst. De koning springt op om hem te grijpen, maar zijn hand, die hij tegen den Godsman uitstrekt, verdort. Dat hielp. De koning was van zijn waanwijsheid genezen. Hij ziet het altaar in tweeën splijten, voelt zijn volslagen onmacht tegenover den afgezant. Hij is vernederd en noodigt den Godsman in zijn paleis.

De profeet echter had de opdracht ontvangen, in die plaats brood noch water te gebruiken. Hij sloeg de uitnoodiging af en ging weer heen. Het nieuws van het voorgevallene bereikte weldra de ooren van een ouden profeet, die te Beth-El woonde, en die den jongeren man nazette en hem vond, zittende onder een boom aan den weg. „Kom met mij naar huis, en eet brood”, klonk de uitnoodiging van den ouden Profeet, doch de jonge man gaf zijn goddelijke opdracht te kennen.

Maar toen de oude er op aandrong, dat hij óók een profeet was, gaf de jongeman toe. De man, die een koning weerstaan had voor een menigte, werd verslagen door een enkeling aan den weg, en zij gingen eten in het huis van den oude. Toen een tijdje later de jongeman opnieuw op reis gegaan was, bracht een reiziger het nieuws, dat er iemand op den weg gedood was door een leeuw. De oude profeet toog heen en haalde het doode lichaam, zeggende: „Het is de man Gods, die den mond des Heeren wederspanning is geweest”.

Er zijn tijden waarop plichtsvervulling heel moeilijk is. Het „koelgebiedend oog” staart ons aan, zooals het Abraham aanstaarde. Als de avond valt, na een zwaren dag, zijn wij misschien ont-rust, maar zullen wij dan den slaap verdrijven en den komenden dag bederven? Laat ons rusten en de nieuwe dageraad met hoop begroeten. Dan slaan wij de handen opnieuw aan den ploeg voor de lange vore van de wachtende dagtaak, vol vertrouwen dat God belang in ons stelt. Hij zal voorzien. „Ik, de Heere, ben gehouden wanneer gij doet wat Ik gebied, doch wanneer gij het niet doet, hebt gij geene belofte” (Leer en Verbonden 82 : 10).

„En Abraham strekte zijne hand uit, en nam het mes..... Maar de Engel des Heeren riep tot hem van den hemel: Streck uwe hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vreezende zijt, en uwen zoon, uwen eenige, van Mij niet hebt onthouden”. Hoe lang het duren zal voordat de Engel des Heeren tot óns zal roepen, weten wij niet. In den afgeloopen zomer werd te Liverpool overwogen, het volgend jaar (het eeuwjaar) den hoeksteen te leggen van den eersten Europeeschen tempel. Overwogen, nog niet besloten. Maar kleinigheden zijn soms sterke aanwijzingen. De Nederlandsche Zending is een deel van het groote Laterdaagsche Werk. Dat Werk is een Goddelijke proefneming, waarbij de kans van mislukken is uitgesloten. Als wij niet naar Zion kunnen optrekken, hoe kunnen wij dan ooit in het tempelhuwelijk treden? God zal voorzien!

Een enkel woordje tot hen, die misschien zeggen: O, dit emigratie-woord is maar een raadgeving — het is geen openbaring! Op den 14den April 1883 kreeg de Kerk een openbaring door President John Taylor in antwoord op de bede:

„Toon ons Uwew wil, O Heere, aangaande de Zeventigers-organisatie.”

Het Eerste Presidentschap schreef toen een instructiebrief, die hier niets ter zake doet, maar wel is voor ons van gewicht de Godspraak, die er op volgde:

„Wat gij geschreven hebt is Mijn wil, en is Mij aannemelijk; en bovendien:

„Aldus zegt de Heere tot het Eerste Presidentschap, tot de Twaalven, tot de Zeventigers en tot heel mijn heilig Priesterschap, uw harte zij ontroerd noch ontrust over de leiding en organisatie van Mijne Kerk en Priesterschap en het volbrengen Mijns werks. Vreest Mij en onderhoudt Mijne wetten, en Ik zal u openbaren, van tijd tot tijd, langs de door Mij aangewezen kanalen, alles dat noodig zijn zal voor de toekomstige ontwikkeling en volmaking Mijner Kerk, voor het in-orde-brengen en voortrollen Mijns rijks, en voor het opbouwen en vestigen Mijns Zions. Want gij zijt Mij Priesterschap en Ik ben uw God. Amen.”

En Ik zal u openbaren, langs de door Mij aangewezen kanalen.....

.....Nog eens zeggen wij: Luistert naar de stem dier Godsmannen, en het zal u welgaan!

K.

ZUSTERSHULPVEREENIGING.

Woord van Wijsheid. Les No. 11.

(Voor de derde week in December).

Een vroolijk Kerstfeest!

Het Kerstfeest staat voor de deur. In Amerika en in Engeland viert men op één dag Kerstmis en Sinterklaas. Het uiting geven aan „Kerstvreugde” wordt dan veelal een smulpartij, die eerder denken doet aan heidensche dan aan Christelijke gebruiken.

En in Nederland?

Gaan wij ons op Sinterklaas en andere feestdagen ooit te buiten aan een volproppen met suikergoed en gebakjes, aan een verzwelgen van allerlei schadelijke dranken, zoodat het lichaam er ten laatste ziek van wordt? Op feestdagen volgt dikwijls een nasleep van zieke kinderen en volwassenen. Zij, die zich moeten bezuinigen, koopen goedkoope en minder versterkend(?) voedsel, maar het „volproppen” hoort nu eenmaal bij het feestvieren.....

Het woordje *f e e s t* heeft drie beteekenissen: 1. Een rijk onthaal of gastmaal; 2. Iets dat groot genoeg baart; 3. Een blijde gedenkdag. Alle verstandige menschen en de Laterdaagsche heili-

gen in het bijzonder zullen weinig nadruk leggen op de eerste beteekenis, en zullen de laatste twee beteekenissen van het Kerstfeest onderstrepen.

Niemand die waarlijk den heiligen dienst van zijn van-God-gegeven lichaam verstaat, zal het ooit een „rijk onthaal” opdringen, op Kerstmis noch op andere feestdagen. Zij die zoowel den geest als de letter van het Woord van Wijsheid verstaan, begrijpen ook dat alleen eenvoudig, natuurlijk voedsel het lichaam voedt. Alle andere soorten — in het bijzonder liflafjes en snoeperijen, die een te veel toegevende moeder opdischt — mogen „de tong stree-len”, maar zij overladen het lichaam en doen veel meer kwaad dan goed.

Eenvoudige voeding is het beste: dit bedenken men vooral op feestdagen, zoodat men het lichaam niet misbruikt, onverschillig welke oude gebruiken men om ons heen ook volgt. De menschelijke maag is erop gemaakt om natuurlijke voedselsoorten te verwerken in zeer eenvoudige samenstellingen. De vereischte voedselhoeveelheid hangt af van den leeftijd en de werkzaamheden van den eter, niet van de koopkracht zijner beurs. Als men meer eet dan het lichaam metterdaad noodig heeft, is het overtallige niets dan ballast en overdaad en dit zal na verloop van tijd gewis op ziekte uitloopen.

Voedselvariatie is een gezondheidseisch, ja al de onderscheiden eetbare vruchten en groenten hooren deel uit te maken van 's menschen kost, zoodat zijn lichaam behoorlijk gevoed worde. Maar ze moeten gebruikt worden in de juiste hoeveelheid en in de geschikte samenvoegingen. Te veel verschillende voedselsoorten bij één maaltijd zijn nooit goed; maar de maaltijden dienen van dag tot dag en van week tot week af te wisselen, zoodat men alle goede voedselsoorten naar binnen krijgt en zoo versch mogelijk.

„Maagbuskruit.” Spijsverteering en voedselopname is op den keper beschouwd niets dan een scheikundig proces. Het is overbekend dat zekere scheikundige stoffen met elkaar harmonieeren, andere niet. Houtskool, zwavel, stikstof en zuurstof zijn allemaal onschuldige stoffen zoolang zij alléén en afzonderlijk blijven. Maar voeg ze samen in een bepaalde verhouding en ge hebt buskruit!

Zoo is het met voedsel: vleesch is goed voedsel; appels ook, en noten, rozijnen, krenten, voltarwemeel en natuurlijke suiker, als ze afzonderlijk gegeten worden en in de juiste hoeveelheden. Maar mengt men ze door elkaar, maakt men er machtige pudding van en weezoete toespizzen, dan is het resultaat zeer zeker „maagbuskruit!” Enkele magen, wier eigenaars er op bogen dat zij wel

„spijkers kunnen verteren”, verduwen wellicht een tijdlang zulke spijzen. Maar het eetgenot, hoe streelend ook, weegt niet op tegen het overladen der spijsomzettingsorganen, die vroeger of later in opstand komen. De meeste zoogenaamde feestspijzen, suikergoed en chocolaadjes inbegrepen, zijn niet alleen heel duur, maar vorderen veel tijd om ze te bereiden en zijn bovendien een zware ballast voor oud en jong. En daar zij doorgaans gegeten worden aan het einde van een stevig maal, dat den honger meer dan gestild heeft, is het niets minder dan een zelfmoordachtige gewoonte. Zulke gewoonten gaan lijnrecht tegen den geest van het Woord van Wijsheid in.

De vreugde van Woord van Wijsheidsvoedsels: Er zijn vier goede en afdoende redenen waarom natuurlijk voedsel het beste is. Ten eerste: ze zijn goedkoop. De kostelijke mineralen en vitamines bevinden zich vlak onder de schil; en het kookwater, dat men in onwetendheid wegwerpt, bevat deze „zouten”, opgelost. Bovendien bevatten de buitenste blaadjes van kool en sla en selderij de kostelijke vitamines en dienen meegekookt te worden, afgegoten en al het groentewater, het afgietsel, tot soep bereid. Zoo krijgt het lichaam voedsel, dat vroeger weggeworpen werd of naar de dieren ging. Zoo wordt ook het lichaam gevoed als men natuurlijke spijzen eet; de etenstrek vermindert en een metterdaad kleinere hoeveelheid stilt den honger. Ten tweede: ze zijn gemakkelijker en vlugger klaar te maken. Als moeder begrijpt dat zij haar gezin berooft van onmisbare voedselstoffen wanneer zij de aardappelen schilt, zal ze merken dat zij ze veel gauwer afschrobben kan. Als zij werkelijk begrijpt dat sinaasappelen en versche vruchten duizendmaal beter voor het lichaam zijn dan de marmelade, jam, gebakjes en liflafjes, waaraan zij kostbare uren besteed heeft, zal ze merken dat zij veel meer tijd heeft om haar zustersles te leeren, en om te lezen, ja zelfs voor een hoognoodige rust zoo nu en dan. De derde en lang niet de minste reden is het feit dat het bereiden van natuurlijke spijzen, eenvoudige maaltijden, moeders levenskrachten bespaart, of die van haar die zich afslooft voor ons welzijn. Indien iedere drukke moeder op de dagelijksche eettafel als toespijs een mooien rijpen appel kon opdienen, enkele druiven, een sappige peer of ander fruit van het jaargetijde, in plaats van de bewerkelijke toespijsjes, waarvoor zij zich zoo inspanssen heeft, wat kan zij zich dan een moeite sparen. En haar huisgenoten varen onzegbaar wel bij het eenvoudige nagerecht. De vierde en misschien de allerbeste reden is het feit dat natuurlijk voedsel den blos der gezondheid geeft aan alle leden van het gezin, niet alleen afwezigheid van pijn, maar overvloedige levenskracht voor de dagtaak. Als wij allemaal konden eten zooals het behoort en in vrede leven met dierbaren en vrienden, zouden er geen doktersrekeningen meer geschreven worden en lichaamslijden vermeden; want het was de bedoeling van onzen Hemelschen Vader

dat Zijn kinderen gezond wezen zouden — vandaar Zijne gezondheids wetten, aan het oude en aan het moderne Israël gegeven.

Het Kerstfeest dient te wezen een tijd van groote verheuging, een blijde gedenktag van het leven van Hem die Gods Grootste Gave aan het menschdom was. Een eenvoudig maal zal aan moeder den tijd geven om mee te doen aan de feestviering, zoodat zij haar kinderen vertellen kan van het Kerstkind en mee kan zingen de Kerstliederen, die haar kroost geleerd heeft. Geen dagen van smullen en schransen dienen de Kerstdagen te zijn, maar uren van zelfvergeten voor allen die zich waardig achten Zijn naam te dragen.

HET „MORMOONSCHÉ” GODSBEGRIP.

„Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus, Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest”.

De drieëneheid der Godheid in de Mormoonsche theologie bestaat in de volkomen harmonie van wil en gedachten van het hemelsche Drietel. De Drie zijn niet éénswezens. Elk hunner is een afzonderlijke Persoonlijkheid. Volgens den Apostel Paulus woont in Jezus Christus al de volheid der Godheid lichamelijk (Col. 1 : 19 en 2 : 9). De Heiland is het afschijnsel van des Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte beeld van Diens zelfstandigheid (Hebr. 1 : 3). De verrezen Christus zegt: „Tast mij aan, en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat ik heb.” Dát is onze God: de Mormonen-God, als ge dat verkiest. De verrezen Christus, een volmaakte geest in een uit-het-graf-opgestaan lichamelijk hulsel, een belichaamd Godswezen, menschvormig, maar dit woord: *menschvormig* niet met vulgaire oppervlakkigheid te verstaan. Jezus de Christus, uit het graf verrezen, in onsterfelijke glorie, is onze openbaring van wie en wat God is. Hij is het uitgedrukte beeld van des Vaders zelfstandigheid, en het spreekt vanzelf dat ook het omgekeerde wáár is: de Vader is het uitgedrukte beeld van de zelfstandigheid des Zoons. Dién God leert het Boek van Mormon en dien God leert óók de Bijbel.

JEZUS DE CHRISTUS.

Vervolg van blz. 376.

Aanteekening 2. Geslachtsrekening van Jozef en Maria. — „Het is nu zoo goed als zeker dat de geslachtsrekeningen in beide Evangeliën geslachtsrekeningen van Jozef zijn, welke, indien wij mogen bouwen op vroegere overleveringen aangaande hun bloedverwantschap, ook geslachtsrekeningen van Maria insluiten. Maria's afstamming

van David wordt afgeleid uit Hand. 2 : 30; 13 : 23; Rom. 1 : 3; Lukas 1 : 32, enz. Mattheüs geeft de wettige afstamming van Jozef weer, door middel van de oudere, vorstelijke linie, als erfgenaam van den troon van David. Lukas geeft de natuurlijke afstamming. Op die wijze was de werkelijke vader van Salathiël erfgenaam van het huis Nathan, doch de kinderlooze Chónia (Jer. 22 : 30) was de laatste directe vertegenwoordiger van de oudere koninklijke linie. Het weglaten van eenige duistere namen en de symmetrische rangordening in dubbelsteen-decaden waren bij de Joden algemeen gebruikelijk. Men gaat niet te ver wanneer men zegt dat na den arbeid van Mill (*On the Mythical Interpretation of the Gospels*, blz. 147-217) en Lord A. C. Hervey (*On the Genealogies of Our Lord*, 1853) er nauwelijks een enkele moeilijkheid overblijft bij het tot overeenstemming brengen van de schijnbare afwijkingen. En zoodoende blijken, in dit net als in zoovele andere gevallen, juist die afwijkingen die het meest onverenigbaar schijnen, en het meest fataal voor de historische nauwgezetheid van de vier evangelisten, bij nader en meer geduldig onderzoek nieuwe bewijzen te zijn dat zij niet alleen geheel onafhankelijk, doch ook geheel en al betrouwbaar zijn." — Farrar, *Life of Christ*, blz. 27, aanteekening.

De schrijver van het artikel „Geslachtsrekening van Jezus Christus" in *Smith's Bible Dictionary* zegt: „Het Nieuwe Testament geeft ons de geslachtsrekening van slechts één persoon, onzen Zaligmaker (Matth. 1; Lukas 3)..... De volgende uiteenzetting doet de ware constructie van deze geslachtsrekeningen zien (volgens Lord A. C. Hervey): 1. Beide zijn de geslachtsrekening van Jozef, d.i. van Jezus Christus, als de als zoodanig bekend staande en wettige zoon van Jozef en Maria. 2. De geslachtsrekening van Mattheüs is, zooals Grotius beweerde, Jozef's geslachtsrekening als wettige troonopvolger van David. Die van Lukas is Jozef's privé geslachtsrekening, uitwijzende zijn ware geboorte, als zoon Davids, en op die wijze aantoonend waarom hij erfgenaam van Salomo's kroon was. Het eenvoudige beginsel dat de eene evangelist die geslachtsrekening weergeeft welke de opeenvolgende erfgenamen van David's en Salomo's troon bevatte, terwijl de andere den vaderlijken stam doet zien van hem die de erfgenaam was, verklaart alle afwijkingen tusschen die twee stamboom, hun plaatsen van overeenstemming zoowel als hun verschillen, en de omstandigheid zelf dat er twee zijn. 3. Maria, de moeder van Jezus, was waarschijnlijk de dochter van Jakob, en nicht van Jozef haren echtgenoot."

Een waardevolle bijdrage tot hetgeen geschreven is omtrent dit onderwerp komt voor in het *Journal of the Transactions of the Victoria Institute, or Philosophical Society of Great Britain*, 1912, jaargang 44, blz. 9-37, in den vorm van het artikel: „The Genealogies of our Lord", door Mevr. A. S. Lewis, en de bespreking daarvan door vele geleerden van erkende bekwaamheid. De schrijfster, Mevr. Lewis, is een autoriteit op het gebied van Syrische handschriften, en is één der twee vrouwen die, in 1892, in de bibliotheek van het St. Catharinaklooster op den berg Sinaï, den Syrischen Palimpsest der vier Evangelien ontdekten. (Een palimpsest is een stuk perkament of ander schrijfmateriaal dat men twee of meer malen gebruikt heeft, door telkens het vorige schrift uit te wischen. — Red.). De begaafde schrijfster is van meening dat Mattheüs' verslag den koninklijken stamboom van Jozef weergeeft, en dat de geslachtsrekenkundige tabel van Lukas bewijs levert van de even vorstelijke afkomst van Maria. Mevrouw Lewis zegt: „De Palimpsest van den Sinaï verhaalt ons ook dat Jozef en Maria gingen naar Bethlehém, om daar ingeschreven te worden, omdat zij beiden uit het huis en de stamlinie Davids waren".

Kanunnik Girdlestone, waar hij het artikel bespreekt, legt in zijn woorden den nadruk op Maria's staat als een prinses van vorstelijken bloede door afstamming van David: „Toen de engel aan Maria de geboorte van het Heilig Kind voorzegde, zeide hij: 'God, de Heere, zal Hem den troon

van Zijnen vader David geven'. Wanneer nu alleen Jozef, haar verloofde, van David afstamde, zou Maria geantwoord hebben: 'Ik ben nog niet met Jozef gëhuwd', terwijl zij eenvoudig antwoordde: 'Ik ben een ongetrouwde vrouw', hetgeen duidelijk beteekent: indien ik gehuwd ware, kon ik, aangezien ik van David afstam, mijn koninklijk bloed aan een zoon schenken, maar hoe kan ik een vorstelijke zoon ontvangen, terwijl ik maagd ben?'"

Na in het kort de Joodsche wet inzake aanneming te hebben genoemd, waarin bepaald wordt (volgens de Code van Hammurabi, afd. 188) dat wanneer een man zijn aangenomen zoon een ambacht leert, de zoon daardoor alle rechten van het erfgenaamschap ontvangt, voegt Kannunnik Girdlestone erbij: „Indien de kroon van David in de dagen van Herodes aan zijn (David's) opvolger was toegewezen, zou hij op het hoofd van Jozef gezet zijn. En wie zou Jozef's wettige opvolger zijn geweest? Jezus van Nazareth zou dan de Koning der Joden zijn geweest, en de titel op het kruis sprak de waarheid. God had Hem in het huis Davids verwekt."

(Uit "Jesus the Christ", door J. E. Talmage.)

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

Twee Ouderlingen: Sier Vuijk en Hans Schotel werden dezer dagen cervol ontslagen van hunne zendingstaak in Nederland. Tegelijk met Ouderling J. Stanley Humphrey, wiens ontslag in het vorige Ster-nummer werd aangekondigd, vertrokken deze broederen Maandag 25 November naar Zion.

Ouderling Vuijk is in het afgelopen jaar werkzaam geweest te Groningen als Districts-president. Ouderling Humphrey en Ouderling Vuijk waren allebei uit Utah, terwijl Ouderling Schotel een lokale zendeling was, uit de Haagsche Vertakking.

Ter cere van Ouderling Schotel had de Rotterdamsche gemeente op Vrijdagavond 22 November een feestavondje op-touw-gezet, dat uitstekend van stapel liep. Ouderling Schotel was assistent-redacteur van de Ster. Een woord van lof over zijn werk aan het Zendingblad komt hem onbetwist toe. Bovendien heeft hij zich zeer verdienstelijk gemaakt als klasleider in verschillende organisaties. In de laatste weken had hij tevens de leiding der bijeenkomsten te Gouda.

Verplaatst.

Ouderling Gerrit J. van Alfen is van het Amsterdamsche naar het Groninger District verplaatst.

Tot tijdelijk assistent-redacteur der Ster is aangesteld Ouderling Warren H. Perry.

Groninger Conferentie.

Het verslag van de Groninger Conferentie verschijnt in het volgende nummer.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.